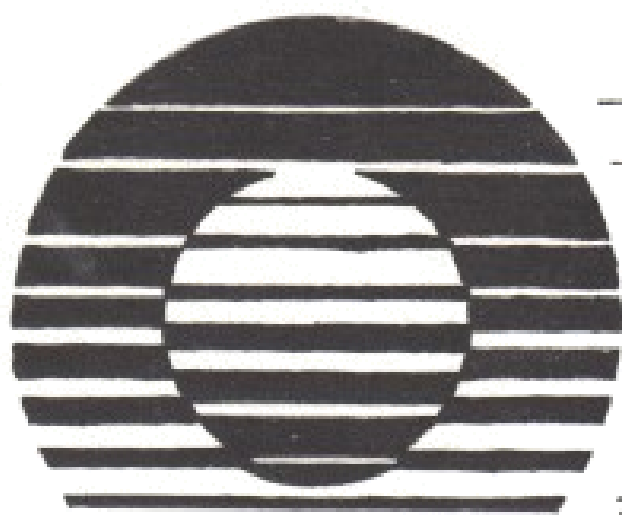

Makropulos

Ici-Fi
Klub

Lumberk
ODON

Makropulos Makropulos č.2 Makropulos č.2 Makropulos č. 2 Makropulos

Obsah 2. čísla

Incident v Exeteru	2
Informace, servis.....	6
Psí chytrost/ povídka/.....	7
Zaměřeno na	11
Pijavice / povídka/	16
představujeme	23

SFK Šumperk SFK Šumperk SFK Šumperk SFK Šumperk SFK Šumperk

=====

I N C I D E N T V E X E T E R U Podle
 zahraničních
 pramenů

=====

Kdo by hledal na mapě USA Exeter, sotva by jej našel. Je to malé, střízlivé a ničím nevynikající městečko ve státě New Hampshire v té části USA, jíž se říká Nová Anglie. Po otcích poutnících - prvních anglických kolonistech v Severní Americe - si uchovala puritánské názory a příslovečný "anlický klid". A přece právě zde, kam dosud nepronikla planá senzacechtivost amerických velkoměst, došlo před nedávnem k události, které vzrušily celou Ameriku a poskytly látku knize, jež svého času byla v USA bestsellerem a podle níž vznikl úspěšný hollywoodský film.

3. září 1965 kolem druhé hodiny ranní šel po silnici číslo 150 v blízkosti Exeteru jakýsi Norman Muscarello. Ve 2.34 hod. se na obloze objevila věc: zářící kotouč o průměru zhruba 30 metrů, po jehož obvodu se rozsvěcovala a opět zhasínala rudá světla. Kotouč zamířil přímo k Muscarellovi a v kruhových obletech se nad něj snášel. Vyděšený Muscarello se vrhl do příkopu a zůstal v něm ležet, pokud Věc neodlétla. Muscarello doběhl bez dechu na policejní strážnici v Exeteru a vyprávěl své dobrodružství policistovi Reginaldu Scratchovi Tolandovi. Toland mu zprvu nevěřil, ale na jeho naléhání povolal rádiem hlídkový vůz řízený policistou Eugenem Bertrandem. Bertrand, zkušený veterán z korejské války, které se zúčastnil jako pilot amerického letectva, při příchodu hlásil, že před necelou hodinou objevil na silnici číslo 101 stojící automobil a na smrt vyděšenou ženu, která tvrdila, že ji po 18 kilometrech sledovala těsně nad autem Věc, jejíž popis se přesně shodoval s Muscarellovými údaji. Bertrand pak odjel s Muscarellem na silnici číslo 150, a když míjeli jednu z farem ležících podél silnice, začali znenadání výt psi a řehtat koně. Nad korunami stromů se najednou objevila Věc, která předtím ohrožovala Muscarella, ale vzdalovala se a brzy zmizela za obzorem. Zkušený letec Bertrand vylučuje možnost, že by šlo o jakékoli letadlo.

Novinář John Fuller, pozdější autor knihy o událostech v Exeteru, se rozhodl přezkoumat tento incident přímo na místě a strávil v Exeteru několik týdnů. Zjistil přitom, že UFO - neidentifikované létající předměty - byly nad New Hampshirem a ostatními severovýchodními státy USA spatřeny mnohokrát, mluvil s lidmi, kteří je viděli - vesměs váženými, důvěryhodnými občany, a přestože zaujal skeptický postoj, nemohl objevit žádné rozpory v jejich svědectvích. Viděl dvě fotografie Věci, které pořídil sedmnáctiletý James Lucci, a ověřil si, že na negativech není sebemenších stop po dvojí expozici, montáži nebo jiném podvodu. Mluvil s důstojníky místní letecké základny, kteří pozorovali UFO na radarech a bezúspěšně je pronásledovali svými letadly, a na jedné noční toulce s televizním kameramanem Kimballem Věc dokonce sám zahlédl: jasně zářící kotouč rychle se pohybující po obloze.

Nejzajímavější, ale i najfantastičtější svědectví mu poskytli Barney a Betty Hillovi. Týkalo se dobrodružství, které prožili už roku 1961, ale o němž mlčeli ze strachu, že jim nikdo neuvěří, a z obav, aby na sebe příliš neupozornili: Barney Hill je totiž černošského původu a jeho žena Betty je běloška. I když rasově smíšené snatky nejsou v New Hampshiru zakázány, přece jen není radno, aby takové manželství bylo příliš na očích veřejnosti.

Jednoho dne roku 1961 kolem desáté hodiny večer jeli manželé Hillovi autem z Celebrocku při kanadských hranicích New Hampshiru a poblíž Grovstonu spatřili na obloze rychle se pohybující, jasně zářící bod velikosti hvězdy. Pokládali jej za umělou družici země, ale bod náhle změnil dráhu letu a zdálo se, že je sleduje. To ovšem družice nedokáže a Hillovi proto usoudili, že jde o letadlo. Ale bod, když je dostihl, začal se snášet dolů a nabyl podoby plochého disku, po jehož obvodu zářilo rudé světlo. Barney Hill zastavil, vystoupil z vozu a pozoroval věc divadelním kukátkem. Vznášela se asi 70 metrů nad nimi, na jejím obvodu rozeznal okna a zdálo se mu,

že za nimi se pohybují jakési siluety. Když disk začal kroužit kolem stojícího auta a snášel se ještě níže, Hill vskočil opět do vozu a prudce se rozjel. Věc však je sledovala a náhle zaslechli manželé Hillovi podivný zvuk, pocítili elektrický šok a pozbyli vědomí. Probudili se za dvě hodiny 45 kilometrů dále a

neměli ponětí, co se s nimi dělo. Dobrodružství na ně mělo traumatizující účinek a vyhledali proto bostonského psychiata profesora dr. Benjamina Simona. Ten je podrobil - každého zvlášť - hypnóze, v níž vystoupily z jejich podvědomí jejich zážitky během oněch dvou hodin, na které ztratili paměť. Podle jejich shodné výpovědi v hypnóze byli vzati na palubu onoho disku, jenž byl cizí kosmickou lodí, podrobení důkladnému výslechu o životě na zemi. Z kosmických bytostí jim utkvěla v podvědomí kónicky se zužující hlava s očima kruhovitě se šířícíma po celém jejím obvodu. Profesor Simon je vážený bostonský vědec a stěží lze předpokládat, že by se propůjčil k podvodu. Ale i když je jeho bona fide nanejvýš pravděpodobné, je dobrodružství manželů Hillových neprokazatelné a zůstává otázkou, zda nebylo výplodem zjitřené fantazie. V USA se ovšem stali na krátkou dobu hrdiny dne.

Pro posouzení existence UFO - neidentifikovaných létajících předmětů, zvaných u nás populárně =létající talíře= - není však svědectví manželů Hillových směrodatné. Je jen jedno z mnohých, která - jak se zdá - dosvědčují jejich existenci zcela bezpečně. Obrovskou většinu

pozorovaných UFO lze ovšem plně vysvětlit: obvykle jde o balóny letadla, družice země, mraky, zrcadlení měsíce a hvězd, světélkující výpary močálů atd, některá pozorování byla však halucinacemi nebo i smyšlenkami z touhy po senzaci.

Ale přibližná jeden z dvaceti takových úkazů takto vysvětlit nelze a do konce roku 1966 jen v USA se nahromadilo kolem 600 spolehlivě doložených a více lidmi nezávisle na sobě dosvědčených jevů, pro něž zatím není vysvětlení. UFO se nadto neobjevují jen nad USA: byly pozorovány i ve Velké Británii, Skandinávii, Latinské Americe a Austrálii. V roce 1967 se jeden takový neidentifikovaný létající předmět objevil i nad Sofií, a že byly takovéto létající předměty pozorovány i v Sovětském svazu, o tom svědčí rozhodnutí sovětské vlády zřídit zvláštní komisi pro výzkum NLO - Něpoznanných létajících objektů.

Jsou tyto záhadné předměty mimozemského původu - jde opravdu o posly jiných kosmických civilizací? Pokusme se posoudit tuto otázku ve světle elementární logiky. Nechceme-li připustit jejich mimozemský původ pak, zbývají dvě možnosti: buď jde o výtvar lidských rukou - nové letadlo, nebo novou tajnou zbraň - nebo o dosud neznámý přírodní úkaz. Obojí vysvětlení je tak málo pravděpodobné, že fantastická třetí možnost - kosmické lodi cizích vesmírných civilizací se zdá pravděpodobnější. K tomuto závěru došel nejen americký ufolog John Fuller ale připouštějí jej i mnozí američtí vědci - například Richard Hall, ředitel NICAP, výboru pro přešetřování výskytu UFO - a američtí letci, kteří se s UFO setkali. Hned ovšem se vyskytnou námitky, které i pravděpodobnost tohoto vysvětlují snižují na nulu.

Nejčastější - a zároveň nejméně závažnou námitkou je skutečnost, že hosté z vesmíru, jsou-li jimi opravdu, se dosud nepokusili prokazatelně navázat styk s lidmi - příběh manželů Hillových i jiné takové historky nutně brát s rezervou. Proč k tomu nedošlo, může klidně zdůvodňovat následující citát: =Sebemenší náznak že nějaká planeta je obývána jinými rozumnými bytostmi bude poplašným znamením. Než dojde k přistání na takové planetě, je nutno ji potřebnou dobu pečlivě pozorovat. Je třeba opatřit vzorky atmosféry a vyslat na povrch planety měřicí přístroje. Styk s cizí civilizací musí být navázán s největší opatrností, a to nejen proto, aby se člověk chránil před neznámem, ale i proto, aby se obyvatelstvo cizí planety ušetřilo traumatizujících účinků setkání s odlišnou kulturou.= To není úryvek z nějaké science-fiction, ale podle Gullerovy knihy o incidentu v Exeteru zcela reálná, i když zatím poněkud předčasná instrukce pro americké kosmonauty. Jsou-li na palubě UFO inteligentní hominoidní bytosti, lze předpokládat, že podobné instrukce jim zabraňují v příliš spontánní fraternizaci s člověkem. Citovaná instrukce je neobyčejně zajímavá i proto, že ukazuje, jak vážně berou američtí vědci možnost kosmických civilizací, i když se dosud většinou stavějí i k mimozemskému původu UFO skepticky.

Závažnější námitka je, že UFO - ty skutečně doložené, normální nevysvětlitelné případy - se vyskytují příliš často: těžko lze předpokládat, že hosté z vesmíru by navštěvovali naši planetu v celých houfech a v časovém rozmezí více než dvou desetiletí. Ale zcela v koncích se ocitne lidská logika, pokusí-li se odpovědět na otázku, odkud hosté z vesmíru - jaou-li jimi - přicházejí. Naše znalost planet sluneční soustavy už pokročila natolik, že lze vyloučit možnost, že jejich domovem je Mars, Venuše nebo jiná planeta. Jsou-li to vůbec hosté z vesmíru, přicházejí z oblastí mimo naši sluneční soustavu Pak ovšem musí urazit nepředstavitelné vzdálenosti. Sovětský akademik Šklovskij odhaduje, že ve vesmíru existuje asi milion hvězd, u nichž lze předpokládat planety s civilizacemi na různém stupni vývoje. Bylo by obrovskou, neuvěřitelnou náhodou, kdyby některá z těchto hvězd byla v tak blízkém sousedství Slunce, že by mohla vyslat kosmické lodi do jeho planetární soustavy. A od vzdálenějších hvězd by cesta k nám trvala - i kdyby se kosmická loď pohybovala maximální myslitelnou rychlostí, tj. rychlostí světla sta a tisíce let. Chceme-li proto věřit v mimozemský původ UFO, musíme počítat s neobyčejně šťastnou náhodou, že přicházejí z planety některé hvězdy v blízkosti Slunce.

Není tedy lehké logicky domyslit teorii o mimozemském původu UFO. Ale vylučovat ji a priori jen proto, že chybí jednoznačný důkaz, by znamenalo zužovat lidský obzor a idealisticky vyvyšovat člověka na jedinou rozumnou bytost ve vesmíru. Geocentrismus jako světový názor je již dávno pohřben - naproti tomu antropocentrismus stále ještě přežívá a projevuje se i ve skepsi k představě jiných kosmických civilizací. Člověk si prostě ještě nezvykl na to, aby hominoidní bytosti v kosmu přestal považovat za čistou fantazii a hleděl na ně jako na reálnou možnost. Zásadně popírat jejich existenci je právě tak neodůvodněné, jako blouznivě věřit v Martany nebo Venušany.

Ať už se jakkoli díváme na incident v Exeteru a vše, co o něm a kolem něho napsal ufolog John Fuller, zhruba 600 spolehlivě doložených záhadných jevů na obloze, na které se nehodí žádné normální v vysvětlení, zůstává skutečností. Nezbyvá než přiznat, že nevíme, co tyto UFO jsou, a můžeme - každý podle svého založení - popustit uzdu fantazii. Konec konců - naučili jsme se žít s vodíkovou pumou. Život s UFO, kdyby skutečně byly posly vzdálených kosmických civilizací, pravděpodobně nebude nebezpečnější...

=====

s.e.r.v.i.s...i.n.f.o.r.m.a.c.e...s.e.r.v.i.s...i.n.f.
o.r.m.a.c.e...s.e.r.v.i.s...i.n.f.o.r.m.a.c.e...s.e.r.
v.i.s...i.n.f.o.r.m.a.c.e...s.e.r.v.i.s...i.n.f.o.r.m.
=====

D o k n i h o v n y p a t ř í

Kratochvíl: Pavilon J (Středočeské nakladatelství)

Výbor: Experiment člověk (Členská edice, Svoboda)

Brunner: Úplné zatmenie (slovenké)

Souček: Tušení stínu (nové vydání)

Szalai-Rosenbaum: Dvojnásobný dvojník (Profil)

Sovětská literatura č. 12

Páral Válka s mnohozvířetem (Žatva)

Světová literatura č. 6-1983: Sci-fi v Maďarsku (vynikající povídka Čtyři piva)

NEBULA (Mlhovina) je druhá velká cena za literaturu sci-fi udělovaná od roku 1965 každoročně v několika kategoriích organizací amerických spisovatelů sci-fi Science Fiction Writers of America na základě hlasování svých členů. Zatímco Hugo je cena čtenářů, Nebula je uznání ze strany odborníků. Často se obě strany shodnou!

HUGO Award. Cena Hugo se oficiálně jmenuje The Science Fiction Achievement Award, čili cena za úspěch ve sci-fi a každoročně ji na světových sjezdech udělují fanoušci za nejlepší román, povídku, časopis, drama a amatérský časopis. Byla pojmenována podle Huga Gernsbacka a poprvé ji udělili v roce 1953!

.....
E.T. do na
ších kin!!!

Podle zprávy z pravé ruky přijde E.T. do našich kin již (prý) v červenci 1984. Případné zpoždění omluvíme (srpen)!

=====

Duben 25. 4. - klubové posezení - 18.00 sál ODPM
26. 4. - STALKER - účast členů na akci filmového klubu. Vstup pouze na průkaz SF klubu!
Květen 31. 5. - Bermudský trojúhelník-Sibiřský čtverec. Dr. Jiří Pogo-da pokračuje v povídání o záhadách naší planety.
Červen 20. 6. - Předprázdninové klubové posezení. 18.30 sál ODPM.

.....
=====

Mimo termín: Zájezd na hvězdárnu nebo jiná akce!!!

F r a n k R u s s e l l P S Í C H Y T R O S T

Morfad zaváhal na okamžik, ale pak prohlásil rozhodně: =Pozemských psů.=

=To přece nemyslíš vážně,= řekl Charaka a jen s námahou potlačoval úsměv.

=Ale ano, myslím. Zjistil jsem totiž, že jsou velice moudří,= řekl Morfad. = a čím víc jim rozumím, tím hůř se cítím. Co říkáš téhle myšlence: Nejvyšší projev opravdového rozumu je umění žít bez práce jen ke své potěše? Nebo: Dalším takovým projevem je umět skrýt mstu tak, aby nevznikl ani stín podezření. Lichocení je nejjemnější, ale nejefektivnější zbraň v celém vesmíru.=

=Cože?=-

=A dále: Každý myslící tvor je v hloubi duše přesvědčen, že je bůh. Uctívej ho jako boha a stane se tvým dobrovolným otrokem.=

=Zbláznil jsi se nebo co?= vykřikl Charaka

=Vůbec ne= Morfad ukázal na kulaté okénko v boku lodi. Na téhle planetě šijí tři miliardy těch malých bohů. U jejich nohou leží psi a se zbožným obdivem sledují každý jejich pohyb. Bohové, jak známo, jsou vždy štědrí. kdo je uctívají. To také pochlebníci vědí, a proto neskrblí láskou a úctou.=

=Ty ses snad úplně pomátl,= řekl Charaka.

=Chceš slyšet ještě další příklady psí moudrosti? Cituji: Podřízení nesmí mít ani potuchy o tom, že jsou vedeni. V tom je tajemství úspěchu vpravdě neotřesitelné moci... Co je na tom bláznivého? Mně se spíš zdá, že je to děsně chytré. Jen si představ: to, na čem muselo mnoho lidí pracovat, dostanou psi docela lehce zadarmo. Stačí, když zavrtí ohonem. Jejich chytrost jim vynahradí vše, ani ruce nepotřebují.=

=Poslyš, Morfade,= rázně řekl Charaka, =nepřeháníš trochu? Pozemšťané dosáhli vysokého stupně vývoje. Stejně jako my, Altairci, se vydali ke hvězdám na svých kosmických lodích. Jak se s nimi mohou měřit psi? Ti by něco takového nedokázali ani za milion let. To se s tebou mohu vsadit, oč chceš ,=

=Už jsi prohrál,= odvětil Morfad =Dnes odlétáme na Altair, ale ne sami. Máme dva psy na palubě.=

Charaka, . přezíravě zkřivil rty.

=Pozemšťané nám je darovali na památku.=

=Jistě, ale kdo to chtěl? Na to není těžké najít odpověď. Jsem přesvědčen, že tuto myšlenku vnukli lidem psi. Než se nadějeme, bude celá naše planeta plná psů a jejich oddané lásky k nám.=

Tak se mi zdá, že už vím, čím trpíš,= řekl Charaka. =Psofobií.=

=Tos teda neuhod.=

=Myslíš?=-

=Urit. Podívej se, včera jsem zašel do salónu krásy pro psy. A kdopak tam kolem pejsků pobíhal, kdo je koupal, pudroval, parfémoval a kadeřil? Jiní psi? Ne, lidé! Je to snad taky

výplod mého chorého mozku? =

=To netrdím, ale můj názor tím nevyvracíš, protože to, co s uveď, je jenom projev jisté výstřednosti pozemšťanů. Všichni máme nějakou tu slabost. =

=To je fakt, = souhlasil Morfad. =Ty taky. =

Charaka přivřel oči.

=Dost možná. Můžeš mě klidně zkritizovat, snesu to. Nejsem tak ješitný. =

=Když na tom trváš, prosím. Máš svého oblíbence Kashima, k jehož mínění vždy přihlédneš a všechno, co se od něj dovíš, považuješ za svatou pravdu. A přitom je to docela obyčejný patolízal. Jenže ty sis tak zvykl na jeho pochlebování, že je to pro tebe jako narkotikum. Aniž si to uvědomuješ, Kashim tě vede kam chce, zrovna tak jako zde, na Zemi, pes člověka. =

=To je nesmysl, = ohradil se Charaka. =Kashim na mě nemá žádný vliv. =

=Totéž si myslí tři miliardy pozemšťanů o svých psech. Vůbec je nenapadne, že by mohli být pod jejich vlivem. A přece je tomu tak, Kdyby tě na to upozornil Kashim, vsadím se, že bys na jeho slova dal. =

Charaka se zamyslel a potom řekl: Dobře, připustíme, že máš pravdu. Co mám tedy podle tebe dělat? =

=Nebrat s sebou psy, = odpověděl bez rozmýšlení Morfad.

=To není tak jednoduché. Dobré vztahy s pozemšťany jsou pro nás životně důležité. Kdybychom jejich dar odmítli, urazili bychom je. Kromě toho je už stejně pozdě, máme psy na palubě. Musíme taky počítat s tím, že pozemšťané se budou dotazovat, jak se psům na naší planetě daří. =

Morfad beznadějně pokrčil rameny.

=Snažíš se sám sebe přesvědčit, že to nejde. Když budeme takhle hledat východisko, staneme se dobrovolně dalšími poddanými psí rasy. Kdyby bylo po mém, vyhodil bych je z lodi někdo v kosmu a hotovo! =

Charaka se kysele usmál. Výraz jeho tváře dával jasně najevo, že je rozhodnut skončit rozhovor.

=Jenom jedna věc mi není jasná, = řekl. =Je-li tvá teorie pravdivá, Morfade, pak jsi nejchytřejším nepřitelem psů a oni, když jsou tak chytří, tě měli už dávno zlikvidovat. =

Charaka otevřel dveře kajuty a ještě než přestoupil jejich práh, se obrátil k Morfadovi: =Ale jak vidím, jsi živ a zdrav. =

=Umím-li já číst jejich myšlenky, neznaméná to ještě, že je tomu také naopak, vykřikl Morfad, ale Charaka ho už neslyšel.

Morfad několikrát vzrušeně prošel kajutou, pak znovu usedl do křesla a pokračoval ve svých úvahách.

Jak se uchránit před tím pokrytectvím a pochlebnictvím, které za staletí dosáhly takové dokonalosti, že se zdálo, že proti nim neexistuje obrana? Jak... Konečně, spásná myšlenka! Karanténa. Ano, karanténa pro psy na Pladaminu, opuštěné planetě plné pouští. A když se pozemšťané

zeptají, jak jsme se psy spokojeni, můžeme říci: tak se nám zalíbili, že jsme jim vyhradili celou planetu. Chcete se na ně podívat? Prosím, nic není jednoduššího.

Vynikající nápad! A i kdyby nám pozemšťané přivezli další druhy psů, nebude těžké je přesvědčit, aby je ponechali v tom zvláštním psím ráji. Tam budou moci psi vládnout, ale jen sami sobě. Ať si to zkusí!

Charakovi o svém nápadu neřekne, ale hned po příjezdu na Altair podá o všem hlášení. Určitě jeho návrh přijmou, protože je to nejjednodušší řešení. Neobsahuje žádné riziko.

Morfad vyhlédl z okénka. Na kosmodromu se shromáždily davy lidí, které je přišly vyprovodit na dalekou cestu. Úplně vzadu spatřil Morfad malého, směšně nakadeřeného psíka, který za sebou táhl na tenkém řemínku mladou ženu. Chudák žena, pomyslel si Morfad, to psisko ji táhne kam chce, a ona je určitě přesvědčena, že je tomu naopak.

Vzal ze stolu fotoaparát s barevným filmem a vyšel do chodby udělat si pár posledních snímků. Aby měl lepší výhled, otevřel dveře v boku lodi, i když to bylo z bezpečnostních důvodů přísně zakázáno. Vtom se mu cosi chundelatého připletlo pod nohy, on zakopl a vypadl ven. Výkřiky hrůzy shromážděných lidí provázely jeho smrtelný pád.

=Ty dva dny, které jsme se zdrželi na Morfadově pohřbu,= řekl Charaka, =musíme teď za každou cenu dohnat, abychom dodrželi plán.= Odmlčel se a pak dodal: =Morfada je velká škoda. Měl skvělý intelekt, i když v poslední době byl trochu divný. Ale nakonec můžeme být ještě rádi, že jsme v expedici neměli víc nešťastných případů.=

=Svatá pravda,= přidal se hned Kashim. =Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Co kdyby se to stalo tobě?

=Ano, k tomu mohlo docela lehce dojít,= řekl Charaka a zpytavě pohlédl na Kashima. =Byli byste teď bez kapitána.

=Takové neštěstí bych snad ani nepřežil. Vůbec nevím, co bychom si bez tebe počali, jak bychom si se vším poradili...=

Kashim zmlkl, protože do kajuty potichoune vešel pes, posadil se Charakovi k nohám a zahleděl se mu do očí.

=Tak co, chlupáčku,= řekl Charaka měkce a podrbl ho za ušima, =líbí se ti u nás?=
=====

=Opravdu si nedovedu představit, že...= začal hlasitěji Kashim.

=Je ti asi trošku smutno, co?= pokračoval Charaka, pohládl psa a usmál se na něj.

=Jak jsem už řekl, já bych to prostě nepřežil...=

Ale Charak si všímal jenom psa, nic jiného ho nezajímalo.

Kashim pohlédl na =chlupáčka= s nepokrytou nenávistí. Pes na něj lhostejně upřel své hnědé oči. Od této chvíle byl Kashimův osud rozhodnut.

J o s e f N e s v a d b a (Č S S R)

Narozen 1924, lékař-psychiatr. Literární dráhu začínal jako autor divadelních her, v padesátých letech zaujal čelné místo mezi českými autory knihou sci-fi povídek TARZANOVA SMRT. Následovaly knihy EINSTEINŮV MOZEK, VÝPRAVA OPAČNÝM SMĚREM, JAK PŘEDSTÍRAT SMRT a BLUDY ERIKA N. Z dalších knih: POSLEDNÍ CESTA KAPITÁNA NEMA, DIALOG S DOKTOREM DONGEM, TAJNÁ ZPRÁVA Z PRAHY, TAJEMSTVÍ, ZLATÉHO BUDHY, ŘIDIČSKÝ PRŮKAZ RODIČŮ a MINEHAWA PODRUHÉ. Některé jeho povídky a romány se staly námětem pro filmová zpracování - TARZANOVA SMRT, BLBEC Z XEENEMÜNDE. Celkem bylo natočeno šest filmů podle jeho námětů. V současné explozi sci-fi žánru jsou opět vydávána Nesvadbova díla (bohužel ne u nás). Stálo by jistě za úvahu vydat jeho nejznámější knihy a povídky stejně jako umožnit veřejnosti shlédnout filmy podle jeho knih...

U k á z k a, Upír LTD. (Vynález proti sobě, 1964)

=James Stuart už nežije od roku třicet dva, sire,= říkala mi staříčká sekretářka s blond drdolem, kterou jsem našel v kanceláři. =Od té doby je tenhle podnik uzavřen. Opatruji ho pro banku. Nemůžu totiž najít kupce.= Ukázala rozbitým oknem na dvůr. Bylo to pohřebiště závodní aut. Nedostavěné soupravy, rozbité vozy ze závodů, kostry, kapoty vozů. Mezi tím slepice a kachny. Tráva po kolena. =A co se stalo s jeho automobily?= zeptal jsem se.

=Poslední automobil postavil pan Stuart den před tím, než ho ožebračila banka. Odjel na něm z Old Georgetownu sám a už o něm nikdo neslyšel...= Pan Stuart stál na zažloutlé fotografii u mé limuzíny. Ale nebyl to ten hubený pán v Londýně. Bůhví kolika lidem už ten stroj vysál krev. =Já jsem o něm slyšel,= řekl jsem svou těžkou angličtinou, =vím, kde je jeho poslední vůz...= Zdálo se mi, že se trochu polekala.

=====

S t a n i s l a w L e m (1 9 2 1) - P L R
=====

Patří k předním autorům sci-fi ve světě. Vystudoval lékařství, má všestranné zájmy. Prosadil se románem ASTRONAUTI (1951). V současné době má na svém kontě více jak 30 titulů (15 jich bylo přeloženo do češtiny). Tři roky po Astron autech vydává SEZAM, v níž se objevuje postava Ijona Tichého, hrdiny dalších dvou cyklů kosmických grotesek, CEST a VZPOMÍNEK IJONA TICHÉHO. Jeho osudy zachytil Lem v knize HVĚZDNÉ DENÍKY a KNIHA ROBOTŮ. Ve sbírce povídek INVAZE Z ALDEBARANU (1959) vystupuje další hrdina kadet Pirx. Lem nezapomíná na humor ve sci-fi. Svědčí o tom díla KYBERIÁDA (1965,) ROBOTSKÁ POHÁDKY (1964). Některé z nich vyšly ve sbornících VZPOMÍNKY IJONA TICHÉHO a ZACHRAŇME VESMÍR.

Budoucí světy zobrazil Lem např. v knihách K MRAKŮM MAGELLANOVÝM, PLANETA EDEN, ZÁPISNÍK NALEZENÝ VE VANĚ, NÁVRAT Z HVĚZD a PÁNŮV HLAS. Ve všech těchto dílech si Lem všímá více mezilidských vztahů než techniky a vědy. Filosofický záměr se projevuje i v románech SOLARIS 1961) a NEPŘEMOŽITELNÝ (1964). Oba romány jsou příspěvkem k problematice navázání spojení s mimozemskými civilizacemi.

Tím výčet Lemovy tvorby zdaleka nekončí. Pokusil se o televizní hry - MĚSÍČNÍ NOC (1963), dextektivku VYŠETŘOVÁNÍ (1959). V posledních letech se Lem věnuje více futurologii než beletrii. Patří sem DOKONALÁ PRÁZDNOTA (1971) POMYSLNÁ VELIKOST (1973).

U k á z k a Podivný host profesora Tarantogy (televizní hra, Světová literatura 3-1980)

(Pracovna primáře léčebny nervově chorých v Oplakově.)
Primář: Takže to je váš příbuzný, ten Novák. A nám nic neřekl.

Tarantoga: Ano, ale spíš vzdálený, vzdálený příbuzný.

Měli jsme s jeho matkou k sobě vřelý vztah.

Primář: Jo to neobvyklý případ, pane profesore. Víte, jsem už starý psychiatr, ale tak bujný, krásný halucinogenní komplex, s tak hlubokým rozdvojením osobnosti, s deziluzemi, pochmurnými stavy a s takovou frekvencí schizofrenických záchvatů - to je vzácnost, to je v jistém smyslu skutečný klenot!

Tarantoga: Ach tak? To jo stará historie... Úraz lebky prapředka napoleonských válek.

Primář: Neříkejte! To musíme hned zapsat do chorobopisu. (Přivedou nemocného Hosta.)

Host: Pokud jste profesor Tarantoga... Jste to vy?

Tarantoga: Mám se legitimovat?

Host: Ne, to jex jenom opatrnost. Věřím,vám. Pokud jím jste, pak jste vynalezl stroj času a zjistil, že pracuje pouze v jednom směru - do minulosti. Je

to tak?

Tarantoga: To je pravda.

Host: Takže si dokážete na své otázky odpovědět sám.

Tarantoga: Raději bych to slyšel od vás.

Host: Dobře. Pocházím z budoucnosti.

=====

John Brunner (oslaví letos 50 let - Anglie)

=====

Vášnivý obdivovatel románů H. G. Wellse. První povídku napsal v sedmnácti letech. Výrazně se angažoval orotí zbraním hromadného ničení. Jeho obavy o osud lidstva se odrážejí i v jeho knihách. Nejúspěšnější z nich POSTŮJ NA ZANZIBARU (1968) byl odměněn cenou Huga. Věren svému stylu píše v roce 1972 knihu NEZOUFEJTE, OVEČKY, líčící možné důsledky ekologických pohrom v blízké budoucnosti. Jiným aktuálním problémem se zabývá JEZDEC NA RÁZOVÉ VLNĚ (1975), vyprávějící o boji jednotlivce proti budoucím elektronickým informačním systémům, připravujícím většinu lidí o jakékoli soukromí. Z dalších knih: ČLOVĚK SE VŠÍM VŠUDY. MĚSTO NA ŠACHOVNICI, KLIČKY NA OBĚŽNÉ DRÁZE a CIZÍ SOUHVĚZDÍ.

V roce 1975 vydal zajímavou knihu TOTAL ECLIPSE (slovensky ÚPLNÉ ZATMENIE). Mezihvězdná loď Stellaris přiveze ze Země na planetu Sigma Draconis mezinárodní vědeckou výpravu, která má za úkol vypátrat, proč vyhynula vysoko vyspělá civilizace Drákonů. Tato rasa nejen že vypěstovala sama sebe, ale dovedla rostlinnou i živočišnou říši na nevidanou úroveň. Na měsíci planety vytvořila z jednoho kráteru gigantický teleskop. A přece vyhynula. Finanční náklady na vědeckou výpravu jsou tak vysoké, že jedině společným úsilím všech států a za podpory ONS bylo možné výpravu uskutečnit. Zdá se, že záhada Drakonů zůstane nerozluštěna, na Zemi se začínají ozývat hlasy, které zpochybňují smysl vědeckého bádání a vědcům hrozí, že Stellaris se pro vědce nevrátí a oni navždy zůstanou na cizí planetě...

Z knihy je krátká ukázka:

Jaký bláznivý paradox, že o nich víme tak moc, a zároveň tak málo! Víme, jak asi vypadali - tělo tvořily dva stejně na sebe uložené pancíře, čtyři krátké končetiny na chození, dvě na uchopení, všechny zakončené dutými zrohovatělými drápy, podobné lidským nehtům, kterými vedly nervové dráhy.

Víme, anebo se domníváme, že víme, že byli obdařeni schopností, kterou my nemáme, ale mají ho některé ryby: vnímali elektromagnetické pole. Předpokládáme, že množství krystalů, které jsme našli, ještě nasycené těmito poli jako nějaké magnetické pásky, byly obdobou našich písemných záznamů. A proto jsem tady

Naopak, zdá se, že nevnímali zvuky, snad jenom ty nejhlasitější a nejdrsnější. Víme, že měli velmi vyspělou vědu, což ukazuje na komplexně rozvinutý společenský život, a tento závěr podporují i jejich poměrně velká městská sídliště - jenže proč jich není daleko více?

Ze stejných záznamů usuzujeme, že měli náboženství, možná ne jedno. Snad znali i něco jako je naše hudba a poezie, vajádřené jemnými elektrickými poli. Jaký byl tento život - život ve světě bez zvuku, ale v prostředí, kde celá vaše bytost souzvučí s každou jeho změnou, ba se samým tlukotem srdce planety a se všemi tvory, kteří ji obývají?

=====

Josef N e s v a d b a : Raději bych si četl! =====

Tvorba č. 40, 1983) =====

=====

Náš přední spisovatel sci-fi Josef Nesvadba se zúčastnil v červnu 1983 setkání zástupců mezinárodní organizace WSF (World Science Fiction), která sdružuje profesionály žánru.

Zhruba ve stejné době probíhal sjezd evropských fanoušků sci-fi v Lublani EUROCON. Místní zájemci o sci-fi podle J. Nesvadby znají nejen naše klasické autory žánru - Čapka či Weisse, ale i Součka, Veise, mají zájem o Neffa i o Nesvadbova díla. Sám Nesvadba o vlastním průběhu píše:

...Konference sama se konala v hotelu Esplanade, zahajoval ji starosta města a byla vzorně připravena. Téměř všichni delegáti referovali o vývoji SF ve vlastních zemích, někteří byli vyzváni, aby pronesli referát. Zjistil jsem, že i tady je ožehavé téma =hranice SF=: na jedné straně kýč, na druhé straně tzv. opravdová literatura, jak by se asi měl překládat termín =Mainstream literatura=.

Byl založen žurnál, který má vycházet dvakrát do roka a být věstníkem celého světa, švédská delegace vedená Lundwallem přislíbila sestavovat (a rozšiřovat) každoroční světové antologie. Příští konference má být v Brightonu roku 1984 (český delegát byl pozván jako čestný host) a na rok 1985 pozval Jeremej Parnov delegáty do Moskvy s přidruženým výletem na Krym. Na kongresu se také prvně objevil delegát čínský - Wang Feng-ccheng, redaktor pekingské Světové literatury, překladatel Keatse a znalec fantastiky. Měl velký zájem o spolupráci, v antologii, kterou v Číně připravují, počítají také s našimi příspěvky. Na závěr Nesvadba hovoří o udělených uznáních:

...Nakonec se musím zmínit o cenách, které udělil předseda, protože jsem také jednu dostal. Ne jako Wang Feng-ccheng za =rekordní vzdálenost=, ani jako Sam Lundwall za =zlepšování mezinárodní kvality SF=, ale za nezávislost myšlení=. Aldiss při odůvodňování řekl: =Třetí cena se mne hluboce dotýká. Moje vlastní tvůrčí dráha je podle Charlese Platta =dráhou komerční sebevraždy=. V životě jsem se totiž neztotožnil s žádnou školou a nepodlehl

svodům žádného nakladatele. Proto si myslím, že by měla být zřízena cena =Za nezávislost myšlení ve vědecké fantastice= a měla by být udělována každoročně těm autorům, kteří se neřídí podle vládnoucích klišé našeho žánru, ale jdou svou cestou a vytvářejí osobitou soustavu myšlení a nápadů, která je jejich vlastní...=

Nemyslím, že si takové ocenění =za komerční sebevraždu= zcela zasluhuji, ale o něco podobného se skutečně při své práci snažím, by co víc - domnívám se, že je to úkol každé vědecké fantastiky, která chce být literaturou. Nebo že je to aspoň názor hodný diskuse v poněkud nejasné situaci naší literární SF teorie.

=====

Tvorba, příloha Kmen IX, 7-1984

=====

LD: Dvakrát bratři Strugačtí

=====

=...Všechno, co píšeme, je fantastika jen formálně, protože my se zajímáme o věci, které v té či oné míře zajímají a vzrušují každého vzdělaného člověka. Jde o to, že ten člověk třeba není schopen si své úvahy pregnantně zformulovat, uspořádat a uvědomit si jejich širší, závažnější dosah a my se tak můžeme stát jakýmsi reproduktorem hlasů jeho vnitřního světa. Při častých besedách a přednáškách vždy znovu opakuji: Jako čtenářům vým nic nového nesdělujeme, my prostě ztvárňujeme v hotová slova a náměty to, o čem vy sami neustále přemýšlíte,= řekl v rozhovoru pro čs. vydání měsíčníku Sovětská literatura starší z dvojice dnes již světově proslulých sovětských autorů sci-fi bratří Strugackých Arkadij a to je zřejmě důvod, proč jsou tito dnes již klasici svého žánru doma, ale i v zahraničí, kde jsou podle zjištění odborníků zcela jasně nejčtenějšími a nejpřekládanějšími současnými sovětskými autory vůbec.

Pět próz bratří Strugackých, z nichž čtyři vycházejí česky poprvé, chystá v nejbližší době Nakladatelství Svoboda v edici Omnia. První svazek obsahuje romány Je těžké být bohem a Les a v závěru letošního roku by měly vyjít ve Svobodě další knížka nazvaná Miliardu let před koncem světa, do které budou vedle titulní novely zařazeny také romány Obydlený ostrov a Dravci mého století.

=====

=====

=====

V loňském roce oslavil Robert Sheckley 55 let. Patří mezi nejpilnější autory sci-fi. Jeho posel na svět je spíše humorný než vážný. Tento Američan zazářil v roce 1951 a do konce padesátých let psal měsíc co měsíc novou povídku. Výbor těch nejlepších vyšel v roce 1974 pod názvem CÍTÍŠ NĚCO, KDYŽ DĚLÁM TOHLE? Ve svých třech románech - TRANSVER SVĚDOMÍ, DIMENZE ZÁZRAKŮ a PŘÁNÍ - obohatil Sheckley světové sci-fi o prvky absurdního humoru. Přinášíme jeho povídku

P I J A V I C E

=====

Čekala na potravu. Celá tisíciletí bloudila nekonečnou prázdnotou vesmíru. Aniž si cokoli uvědomovala, strávila nesčetná staletí v hlubinách mezihvězdného prostoru. Nic nevnímala, když konečně dospěla k Slunci. Životodárná sluneční záře plála kolem tvrdé, suché spory. Pak ji vzala do vleku gravitace. Jedna z planet spolu s hvězdnými troskami počala ji poutat k sobě a pijavice padala, stále ještě zjevně mrtvá a uzavřená ve své tupé slupce. Větry ji hnaly kolem Země, pohrávaly si s ní a nechaly ji klesnout.

Když se ocitla na Zemi, začala jevit život. Rostla a živila se.

Frank Connors vyšel na verandu a dvakrát zakašlal. =Promiňte, pane profesore,= řekl. Vysoký bledý muž se ve své zprohýbané lenošce ani nepohnul. Kostěné brýle byly vysunuty na jeho čele. Slabounce chrápal.

=Hrozně nerad vás ruším,= řekl Connors postrkuje si dozadu svůj omšelý plátěný klobouk. =Já vím, že teď máte ten svůj týden, ale tamhle v příkopě je něco zatraceně divného.= Levé obočí bledého muže se pohnulo, ale jinak nejevil sebemenší známky, že by byl něco slyšel.

Frank Connors znovu zakašlal a držel rýč v žilnaté ruce. =Slyšel jste mě, pane profesore?=
=Samozřejmě

jsem tě slyšel,= řekl Micheals zastřeným hlasem. =Našel jsi skřítku.=

=Cože jsem našel?=?, tázal se Connors pošilhávaje na Michealse.

=Malého mužíčka v zelených šatech. Dávej mu mléko, Connorsi.=

=To ne, pane. Myslím ale, že je to nějaký moc divný kámen.= Micheals otevřel jedno oko a upřel je zhruba směrem ke Connorsovi.

=Já bych vás opravdu neobtěžoval pro nějakou maličkost,= řekl Connors omluvně. =Ale ta hromská skála zhltila polovičku mé lopaty. Micheals otevřel oči a posadil se. Connors mu přistrčil lopatu. Zaoblený konec byl hladce sestřižen. Micheals se vyhoupl z pohovky a obul si ošumělé mokasiny. =Tak se pojďme na ten zázrak podívat,= řekl.

Předmět ležel v příkopě na konci předního trávníku, tři stopy od hlavní silnice. Byl kulatý, veliký asi jako pneumatika z nákladního auta a veskrze pevný. Byl asi palcové tloušťky a - pokud mohl rozeznat - šedivě černý a složitě žilkovaný.

=Nesahejte na to! = varoval Connors. =Podej mi tu lopatu = Micheals vzal lopatu

a pokusně rýpl do balvanu. Kámen byl naprosto nepoddajný. Na chvíli přidržel lopatu k povrchu a hned ji odtáhl. Další palec lopaty zmizel. Micheals se zamračil a přitiskl si brýle těsněji k nosu. Přidržel lopatu k balvanu jednou rukou a druhou rukou se přiblížil k jeho povrchu. Ubyl další kus lopaty.

=Nezdá se, že by se vyvíjelo teplo,= řekl Connersovi, =Pozorovals nějaké teplo tehdy poprvé?= Conners zavrtěl hlavou.

Micheals zvedl hroudu a hodil ji na balvan. Hlína se vmžiku rozplynula. Nezůstalo po ní na šedočerném povrchu ani stopy. Za hroudou následoval velký kámen. Zmizel stejně rychle.

=To není kámen,= řekl Micheals a ustoupil. =Pijavice pije krev. Jak se zdá, pije tahle věc všechno svinstvo. I lopaty.= Uhodil do té věci ještě několikrát, pokusně. Oba muži se na sebe podívali. Po silnici projíždělo kolem nich půl tuctu vojenských nákladních aut. =Zatelefonuji do koleje a zeptám se na to některého fyzika,= řekl Micheals, =Nebo biologa. Rád bych se zbavil tě věci, dřív než mi poničí trávník.= Vrátili se do domu.

Pijavice se živila vším. Vítr, vířící po jejím šedočerném povrchu, přispíval dávkou pohybové energie. Déšť dopadal a síla každé jeho kapky rozmnožovala zásobu jeho síly. Vše pohlcující povrch nassával vodu. Pohlcovala sluneční záření a proměnovala je v hmotu. Půda pod ní byla stravována, smetí, kameny a větve byly borceny a ničeny složitými buňkami pijavice a přeměňovány v energii. A tato energie byla opět měněna v hmotu. Pijavice rostla. Ponenáhlu se počaly vracet první zákmity jejího vědomí. Jeho prvním projevem bylo, že si uvědomila nemožnou nepatrnost svého těla. Rostla.

=Je tohle ta vaše pijavčí věc, profesore?= ptal se šerif Flynn, který přijel na místo. =Ano, to je ona,= odpověděl Micheals. Poslední dny strávil neuspěšnými pokusy nalézt kyselinu, která by rozleptala pijavici.

=Musíme ji vyhodit ze silnice,= řekl Flynn a kráčel s bojovnou útočností k pijavici. =Něco takového! Nemůžete ji nechat blokovat silnici, profesore. Tady přece musí jezdit vojsko!=

Šerif se nenechal tak snadno odradit. Přisel sem připraven zdolat ten kus sveřepé skály. Šel k sedadlové schránce vozu, vyjmul pájecí lampu a perlík, zapálil lampu a zamířil plamen na okraj pijavice. Uplynulo pět minut, ale nic se nezměnilo. Šedá barva nezčervenala, ani nejevila stopy žhavení.

V dálce slyšeli hřmot armádního konvoje. =Teď s tím pohnou,= řekl Flynn. Micheals s tím nebyl tak jist. Obešel celý obvod pijavice a tázal se sám sebe, co je to za látku, která reaguje tímto způsobem. Vsvětlení bylo nasnadě - žádná látka. Žádná známá látka. Řidič vedoucího džípu zvedl ruku a konvoj zůstal stát. Na pohled přísný a zdatný důstojník vystoupil z džípu. Micheals poznal podle hvězd na jeho náramenících, že je to brigádní generál.

=Nemůžete přece blokovat silnici,= řekl generál. Byl to vysoký huhený muž v letní uniformě, s opálenou tváří a chladnými očima. =Odstraňte, prosím,

tu věc.=

=Nemůžeme s ní pohnout,= řekl Micheals. Pověděl generálovi, co se přihodilo v několika minulých dnech. =Hnout se s ní musí,= řekl generál. =Tento konvoj musí projet.= Přistoupil blíže a díval se na pijavici. =Říkáte, že se to nedá zvednout sochorem?= Pájecí lampa nic nepomůže? =Je to tak,= řekl Micheals slabě se usmívaje. =Řidiči,= řekl generál přes rameno. =Přejeď to!=

Micheals chtěl protestovat, ale zarazil se. Vojenská mysl si s tím přece bude muset sama poradit.

Řidič nastartoval džíp a vyrazil vpřed. Vůz se vyhoupl přes čtyři palce vysoký okraj pijavice, dostal se až do jejího středu a zastavil se. =Neříkal jsem ti, abys zastavil!= křičel generál.

=Já jsem sám nezastavil=, bránil se řidič. Když se džíp s trhnutím zastavil a motor přestal běžet, nastartoval řidič znovu, přeřadil rychlost a pokusil se vyrazit. Džíp byl ale nehybně připoután, jakoby byl zasazen do betonu.

řekl Micheals, =všimně matiky taví.= Generál ho ruka se samočinně posu s pistolí. Pak vykřskoč z vozu! Nedotýkej Bledý jako stěna vysto potu, rozhlédl se a skokl. Nastalo úplné ticho vali džíp. Napřed se ro a pak ráfky. Karoserie, šedé ploše, se roztavila také. Jako poslední zmizela anténa. Generál začal šeptem klít. Obrátil se k řidiči. =Vrať se a nech přinést ruční granáty a dynamit!= Řidič běžel ke konvoji.

=Promiňte,= te si, že se pneu- hleděl užasle a je- sunula směrem k pa- ikl: =Řidiči vy- se té šedé věci!= upil řidič na ka- čil. Šťastně uni- a všichni pozoro- ztavily pneumatiky spočívající na

=Nevím, co to tady máte,= řekl generál. =Ale jisté je, že to náš vojenský konvoj nezastaví.= Micheals si tím nebyl tak jist.

Pijavice byla nyní téměř již bdělá a její tělo se dožadovalo další a další potravu. Šílenou rychlostí tavila půdu pod sebou, vyplňovala svým tělem prohlubně a valila se do všech stran. Dopadl na ní velký předmět a stal se jí potravou. A pak náhle... Výbuch energie na jejím povrchu! A další a další. Konsumovala je vděčně, měnila je v hmotu. Malé kovové střely ji zasáhly a jejich pohybová energie byla absorbována. Jejich hmota proměňována. Další výbuchy nastaly a pomohly sytit hladovějící buňky. Začala vnímat věci - spalování kolem ní, chvění vzduchu, pohyby hmoty. Pijavice teď vyhlížela jako celé pole lávy. Prokletá skvrna na zelené zemi.

=Promiňte, pane,= řekl voják, který přistoupil zezadu. =Generál O'Donnel by s vámi rád mluvil.=

=Dobře,= řekl Micheals a podíval se naposled na svůj dům. Následoval vojáka, šli přehradami ostnatého drátu, který byl položen v okruhu půl míle kolem pijavice. Vojenský oddíl konal stráž kolem tohoto prostoru a bránil v přístupu novinářům a zvědavcům. Micheals se podívoval, proč mu bylo dosud povoleno zdržovat

se uvnitř prostoru. Snad proto, usoudil, že se většina toho všeho děla na jeho pozemku. Voják ho přivedl do stanu. Generál O'Donnel, stále ještě v letní uniformě, seděl u malého stolku. Pokynul Michealsovi, aby se posadil.

=Byl jsem pověřen udělat vše, abychom se zbavili toho přízraku,= řekl Michealsovi. Micheals přisvědčil, ale nikterak neprojevil svoji pochybnost, zda je radno dávat vojákovi úkol, který přísluší vědě.

=Vy jste profesor, že?=
=Ano, atropologie.=

=Dobře. Kouříte?= Generál zapálil Michealsovi cigaretu.=Byl bych rád, kdybyste zde zůstal v poradní funkci. Byl jste jedním z prvních, kdo viděli pijavici. Uvítal bych vaše pozorování o= - usmál se - =nepříteli.=

=Rád bych,= řekl Micheals. =Myslím sle, že tohle patří spíše do sféry fyzika nebo biochemika=

=Já tady nechci mít žádnou změť vědátorů,= zamračil se generál. =Rozumějte mi dobře. Mám nesmírnou úctu k vědě. Jsem, abych tak řekl, vědecký voják. Mám vždy zájem o nejnovější zbraně. Dnes už se nemůžete bít v žádné válce bez pomoci vědy.=

=Pokud já to mohu posoudit, je pijavice hromadný konvertor energie, a je přitom strašlivě zdatná. Soudil bych, že má dvojí cyklus. Napřed mění hmotu v energii a pak zpětně v hmotu pro své těleso. Za druhé, energie se mění v hmotu tělesa přímo. Nevím, jak to vše probíhá. Pijavice není protoplasmatická. Možná, že není ani buněčná.=

=Zřejmě potřebujeme proti ní něco pořádného,= přerušil ho O'Donnel. =Ano, tak to je. A já už taky něco opravdu mám.=

=Myslím, že si nerozumíme,= řekl Micheals. =Snad to dost dobře nevyjadřuji. Pijavice požírá energii. Může spotřebovat sílu jakékoli energetické zbraně, kterou byste proti ní použili.=

=Profesore,= pokračoval generál přátelštějším tónem, =neměl byste podceňovat vědu, kterou představujete. Provedli jsme u North Hill největší nahromadění energetických a radioaktivních zbraní, k jakému kdy došlo na jednom místě. Myslíte, že vaše pijavice odolá jejich plnému úderu?= =Je snad možné přetížit tu věc,= řekl Micheals skepticky. Uvědomil si nyní, proč ho che mít generál u sebe. Měl dát věci vědecký nátěr, aniž by měl právo učinit cokoli přes hlavu O'Donnela.

=Pojďte se mnou,= řekl generál bodře vstáváje a odhrnuje stanový poklop. =My si s tou pijavicí už poradíme.=

Stále hladovějící těleso bylo posedlé touhou po větších a rychlejších dodávkách potravy. Teď, když dosáhlo dosti mohutných rozměrů, bylo již při plném vědomí. Bylo zmateno stopami způsobenými kolem něj energetickými zásahy, a pak našlo zdroj nové potravy, nahromaděný na jednom místě. Pijavice narostla již do rozměru dvou mil v průměru. Tři farmářské obce musely být evakuovány.

Michelas, který stál vedle generála, byl dosud ohromen tím, co viděl. Pijavice vstřebala nahromaděnou sílu zbraní a po chvíli se celá její ohromná masa zvedla do výše. Zastřela slunce, když letěla volně přes North Hill

a dopadla. Ještě měl zbývat čas pro evakuaci, ale zděšení vojáci byli zaslepeni strachem. V =Operaci PIJAVICE= bylo ztraceno šedesát sedm mužů a generál O'Donnel žádal o povolení použít atomových pum. Hlavní město vyslalo skupinu vědců k průzkumu situace.

=Cožpak se ti odborníci ještě nerozhodli?= tázal se generál, zastavuje se hněvivě před stanem. =Už se dohadují dost dlouho. Už týden žádám o dovolení použít pumu,= bručel O'Donnel. =A já ji dostanu, jenom až se ti hlupáci vypovídají.= Zastavil se o bbral se k Michealsovi. =Já zničím tu pijavici. Já jí rozdrtím. I kdyby to bylo to poslední, co ještě vykonám. Teď už to není jenom otázka bezpečnosti, je to otázka osobní hrdosti!=

Z blízkého stanu se vynořila skupina unavených mužů. Vedl je Allenson, vládní biolog.

=Tak co?= tázal se generál, =už jste spočítali, co by to mohlo být? Přišli jste na nějaký vědecký způsob, jak ji zabít?=
=Ach, to by

nebylo moc těžké,= řekl s opovržlivým úšklebkem Moriarty, atomový fyzik. =Obklopme ji dokonalou vzduchoprázdnotou. To bude na ni platit. Anebo ji odtrhněte od země pomocí anti-tíže.=

=Kdyby se to ale nepodařilo,= řekl Allenson, =navrhujeme, abyste použili atomových pum, a použili jich rychle.=

=To je názor celé vaší skupiny?= tázal se O'Donnel, a jeho oči se třpytily.

Moriarty se ušklíbl: =Pijavice je pravděpodobně mimozemského původu. Zdá se, že byla ve stavu spory, dokud nedopadla na zem.= Odmlčel se, aby si zapálil dýmku. =Mimochodem, měli bychom být nesmírně vděční, že nedopadle někam do oceánu. Země by byla vyžrána pod námi dříve, než bychom si uvědomili, co vlastně hledáme.=

=Já se jdu napít,= rozhodl se Allenson. =Jde někdo se mnou?=
=Nejlepší nápad tohoto

týdne ,= řekl Micheals. =Jsem zvědav, za jak dlouho dostane O'Donnel povolení použít pumu.=

Byly vyhotoveny příkazy a pět atomových pum bylo odhlášeno z podzemního depa. Byla ur - čena raketová hlídková letka, dostala potřebné rozkazy a byla podřízena velení generála O'Donnela. To zabralo další den. Konečně přišla chvíle, kdy sporá výzvědná sonda obezřetně nalétávala nad státem New York. Ze vzduchu byla hnědočerná skvrna dobře viditelná. Jako hnisavá rána rozprostírala se se mezi Lake Placid a Elizabettown, pokrývala Keene a Keene Valley a překrývala okraj Jay.

Byla svržena první puma. Bylo to dlouhé čekání po prvé bohaté hostině. Silnější záření za dne bylo mnohokrát vystřídáno menší dávno energie v noci, zatímco pijavice ujídala zemi pod sebou, vstřebávala vzduch, který ji obklopoval, a rostla.

A pak jednoho dne... Nesmírný výbuch energie. Všechno bylo pijavici potravou,

ale byla zde vždy možnost udušení. Energie se přes ní valila, spalovala a bombardovala ji, a pijavice šíleně rostla, snažíc se pohltit celou tu titánskou dávku. Dosud nevelká, dosáhla krajní meze svého přetížení. Její přepjaté buňky, plně nasycené, dostávaly stále více a více potravy. Škrčené těleso vytvářelo rychlostí blesku buňky nové. A – vydržela. Energie byla zvládnuta a povzbudila další růst. Další buňky převzaly zátěž a nassávaly potravu. Brzy byla znovu hladová. Bude hladová vždy.

O'Donnel

se svými demoralizovanými muži ustoupil. Tábořili nyní deset mil od jižního kraje pijavice, v evakuovaném městě Schroom Lake. Pijavice měřila nyní v průměru více než 60 mil a stále ještě rychle rostla. Ležela roztažena přes pohoří Adirondack a úplně přikrývala vše – od jezera Saranac až k Port Henry, s jedním okrajem přes Westport, v Lake Champlain. Všichni obyvatelé v dosahu dvou set mil od pijavice byli evakuováni.

Generál O'Donnel dostal souhlas, aby použil vodíkové pumy, jestliže to schválí jeho vědci. =Obávají se řetězové reakce,= řekl mu Micheals. =Soustředění vodíkových pum by mohlo vyvolat takovou reakci v zemské kůře nebo v atmosféře. A mohlo by to napáchat ještě bůhví jaké věci.=

=Možná, že by chtěli, abych nařídil bajonetový útok,= řekl O'Donnel opovržlivě.

Oheň. Loki, bůh ohně.

A darebnosti, Ne, tady nelze nalézat odpověď. Ale Michealsova mysl se teď stále více ponořovala do mytologie, hledajíc útočiště před nesnesitelnou přítomností.

Vstoupil

Allenson, následován šesti jinými muži. =No tak,= řekl, =musíme něco udělat. Máme proklatě krásnou příležitost roztrhnout zeměkouli, jestliže použijeme takový počet pum, jaký podle našich výpočtů potřebujeme.=

=Ve válce se musí

riskovat,= odpověděl bez obalu O'Donnely =Mám se do toho dát?=
Micheals náhle uviděl, že to bylo O'Donnelovi zcela

lhostejné, zdali skutečně rozštěpí zemi. Rudolící generál měl jedině na mysli vyvolat největší explozi, jaká kdy byla způsobena rukou člověka.

Čím více pijavice jedla, tím rychleji rostla a tím hladovější se stávala. Ačkoliv její zrození bylo zapomenuto, měla paměť pro události hodně vzdálené. Kdysi v dávnověku zničila a pohltila celou planetu. Když narostla do nesmírných rozměrů a stala se zdravou, podnikla k blízké hvězdě a postupně i ji pohltila, doplňující své buňky, které předtím pro svou cestu změnila v energii. Ale pak nebylo již žádné potravy, a nejbližší hvězda byla nesmírně daleko. Vydala se na cestu, ale dlouho předtím, nežli se dostala k potravě, byla její energie spotřebována. Vyschla. Konečně přišla chvíle, kdy neměla již žádnou energii. Stala se z ní spora, bloudící bez cíle vesmírem.

To bylo poprvé. Opravdu poprvé? Její paměť ale sahala dále, do mlhavé, hluboké minulosti, kdy vesmír byl rovnoměrně vyplněn hvězdami. Prohlítávala se jimi, ničíc celé velké úseky, a rostla a nadouvala se. A hvězdy se shlukly v hrůze a utvořily mléčné dráhy a souhvězdí

Anebo to byl sen?

Metodicky se živila Zemí a podívovala se, kam zmizela bohatá potrava. A náhle zde byla! Ale tentokrát se vznášela nad ní. Čekala, ale mučivě láková potrava zůstávala mimo dosah. Cítila, jak je hojná a čistá. Proč nespádla? Dlouhou dobu pijavice čekala, ale potrava byla stále nedosažitelná. Konečně se zvedla a potravu následovala. Potrava ustoupila vzhůru, vzhůru od povrchu planety. Pijavice ji následovala tak rychle, jak jí to její objem dovoľoval. Bohatá potrava unikala hluboko do prostoru. A dále za ní ucítila ještě mnohem bohatší zdroje. Horkou, nádhernou potravu - Slunce!

O'Donnel podával vědcům šampaňské ve velitelské místnosti. Oficiální bankety budou následovat, teď to byla oslava vítězství. =Připijme,= řekl generál a vstal. Muži pozvedli sklenky. Jediný muž, který nepil, byl poručík, který seděl před kontrolní deskou a řídil prostorovou sondu.

=Michealsovi za to, že vymyslel - cože to bylo?= nemohl si generál vzpomenout. =Antaeus.= Micheals vytrvale popíjel, ale necítil se nijak v povznesené náladě. Antaeus, zrozený z Ge, ze Země, a Poseidon, Moře. Nepřemožitelný zápasník. Pokaždé, když jím Hercules mrštil o zem, povstal s obnovenou silou. Až ho konečně Hercules držel ve vzduchu.

Moriarty si něco bručel pro sebe, počítal na logaritmickém pravítku a zapisoval na papíře. Allenson pil, ale nezdálo se, že by z toho byl zvláště šťastný.

=No tak, vy neblazí proroci,= řekl O'Donnel a nalil další šampaňské. =Vypočítat si to můžete později. Teď ale pijte!= Obrátil se k poručíkovi. =Jak to jde?=
Michealsova analogie byla použita na prostorovou sondu.

Tato prostorová loď, řízená na dálku, byla naplněna čistými radioaktivními látkami. Vznášela se nad pijavicí, pokud se návnada nezvedla a nenásledovala sondu. Antaeus opustil svou matku Zemí a ztrácel svou sílu ve vzduchu. Operátor řídil rychlost sondy tak, aby byla mimo dosah pijavice, ale zase dosti blízko, aby ji nutila k následování. Sonda pijavice se ocitla na oběžné dráze, na které mohla nastat srážka se Sluncem.

=Dobře, pane generále,= řekl operátor. =Nachází se teď uvnitř oběžné dráhy Merkuru.=
=Pánové,= řekl generál, =přísahal jsem, že zničím tu věc. Toto není zrovna způsob, jakým jsem to chtěl udělat. Počítal jsem se způsobem, jež by byl více osobní. Ale hlavní věcí je zničení. Všichni budete jeho svědky. Zničení je někdy posvátným posláním. A taková situace nastala právě teď. Pánové, cítím se skvěle!=
=Obrat' te sondu!= byl to Moriarty, jeho obličej byl bílý. =Obrat' te prokletou věc!=
Podával jim své výpočty. Byly srozumitelné. Rychlost spotřeby energie, odhadem. Její rychlost v prostoru, konstanta. Energie, kterou získá od slunce během svého přibližování k němu, exponenciální křivka. Rychlost pohlcování energie počítaná v pojmech růstu, vyjádřených jako přerušovaná řada posloupností. Výsledek... Zničí Slunce, řekl velmi tiše Moriarty.

Velitelská místnost se proměnila v blázinec. Šest osob se marně snažilo vysvětlit to generálovi. Pak se o to pokoušel Moriarty, a konečně Allenson.

=Její intenzita růstu je tak veliká a její rychlost tak pomalá - a dostane tolik energie - že bude moci strávit Slunce do té doby, než se tam dostane. Anebo, přinejmenším, bude z něj žít, pokud jej nestráví.=

O'Donnel se ani nesnažil porozumět. Obrátil se k operátorovi. =Obrat' ji,= řekl. Všichni se shlukli u radarové projekční plochy a čekali.

Potrava opustila dráha, na níž se pohybovala pijavice, a rychle uhnula. Vpředu byl nesmírný zdvoj, byl nyní ale velmi vzdálený. Pijavice váhala. Její buňky, bezstarostně plýtvající energií, domáhaly se bouřlivě rozhodnutí. Potrava se ukázala týravě nablízku. Rozhodnout se pro ten bližší zdroj, nebo pro ten vzdálenější? Těleso pijavice si žádalo potravu nyní. Vyrázilo za ní, vzdalujíc se od Slunce. Slunce přijde na řadu příště.

=Odtáhněte ji pravoúhle k rovině sluneční soustavy,= řekl Allenson. Operátor se dotkl řízení. Na radarové mříži viděli kuličku sledující bod. Přece se tedy obrátila. Byli zaplaveni pocitem úlevy. Byla už tak blízko!

=V které části prostoru bude teď?= tázal se O'Donnel s bezvýraznou tváří.

=Pojďte ven, myslím, že vám to mohu ukázat,= vyzval ho astronom. =Někde v té části,= řekl, naznačuje rukou směr.

=Dobře. Všechno v pořádku. Vojáku,= obrátil se O'Donnel k operátorovi. =Provedte rozkaz!=

Vědci ztrnuli v úžase. Operátor manipuloval řízením a kulička začínala dohánět bod. Micheals se rozběhl přes pokoj. =Stůjte,= vykřikl generál a jeho silný, rozkazovací hlas zastavil Michealse. =Vím co dělám. Tu sondu jsem nechal podle toho zvlášť konstruovat.=

Na mřížce dohnala kulička tečku. =Řekl jsem vám, že toto je osobní záležitost,= prohlásil O'Donnel. =Přísahal jsem, že pijavici zničím. Nikdy nemůžeme být bezpečni, pokud žije.= Usmál se. =Podíváme se na oblohu?=

Generál vyšel ke dveřím, následován vědci. =Stiskněte tlačítko!= nařídil operátorovi. Ten okamžitě uposlechl. Chvilí se nedělo nic. Pak vzplála obloha! Jasná hvězda zářila v prostoru. Její lesk naplnil noc, zvyšoval se, a konečně začal pohasínat. =Co jste to udělal?=
=Do té sondy byla vestavěna

vodíková puma = řekl O'Donnel s vítězným výrazem své pevné tváře. =Přivedl jsem nálož k výbuchu v okamžiku kontaktu s tělesem.= Znovu zavolal na operátora. =Je něco vidět na mřížce?=
=Ani smítko, pane generále!=
=Pánové,= řekl generál.

=Utkal jsem se s nepřítelem a zůstal jsem vítězem.

Napijme se šampaňského!=

Ale Micheals náhle pocítil,
že je nemocen.

Sesýchala se již výdejem energie, když došlo k explozi. Nebylo ani pomýšlení na to, zadržet ji. Buňky pijavice odolávaly jen pouhý zlomek sekundy, ale pak byly spontánně přetíženy. Pijavice byla rozdrčena, rozbita, zničena. Byla rozbita na tisíc částic a tyto částice byly roztrženy milionkrát více. Částice byly vrženy na čelo vlny výbuchu, a štěpily se dále, spontánně. Na spory. Spory se uzavřely po suchých, tvrdých, zdánlivě neživých smítek prachu. Bilióny se jich rozptýlily a byly unášeny. Aniž si co uvědomovaly, pluly nekonečnou prázdnotou prostoru.

V biliónech čekají, až budou nasyceny...

(Zkráceno)

=====

Představujeme-představujeme-představujeme-představujeme-
Představujeme-představujeme-představujeme-představujeme-
Představujeme-představujeme-představujeme-představujeme-

=====

SFK Teplice =====

A d r e s a SFK při hvězdárně v Teplicích, poštovní
příhrádka 13, 415 02 Teplice

V z n i k 4. dubna 1980 po vzoru SF při FO SSM MFF Uk
Praha. Od ledna 1981 zřizovatel HT. Vlastní
tvorba koncepce klubu - březen 1981

O r g a n i z a č n í

S t r u k t u r a středoškoláci, základna se rozrůstá,
věkové složení 18-20 let. Členství:

řádní členové, externí členové, členstvo ad acta. Ve vedení
klubu je 5 členů. Celkový počet 50.

Č i n n o s t Schůzky 1x 14 dní, snaha o pestrý program:
filmy, diskuse, přednášky, setkání se
spisovateli, čtení krátkých povídek, informace o knihách,
příprava mimoschůzkových akcí, psaní společných povídek, hry.
A k c e Návštěva Kounovských kamenných řad, Yetti (lze
objevit yettiho i v Krušných horách?) Organizování
setkání klubů SF.

P ř e k l a d y Vzhledem ke slabé jazykové základně
zatím minimální.

V y d a v a t e l s t v í Publicita - reportáž ke Dni
kosmonautiky v Krajském studiu
Československého rozhlasu v Ústí nad Labem - 1981, čtení
povídek.

F a n z i n - První číslo 1981, zatím vyšlo 10 čísel.

P e r s p e k t i v y Rozvoj a zkvalitnění vlastní
činnosti, navázání kontaktu s tiskem
a rozhlasem. Zaměření akcí pro veřejnost, popularizace
SF žánru v literatuře, hudbě apod. formou komponovaných
pořadů.

N a b í d k a Věstník jen v malém množství, možnost
otisknutí překladů a povídek i nečlenů SF

Teplice.

=====

Metodický materiál oddělení přírodních věd,
ODPM Šumperk.

Neprodejné!

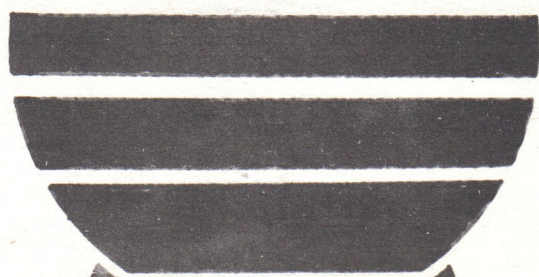
Neprošlo jazykovou úpravou!

Vychází nepravidelně.

Jen pro vnitřní potřebu členů Klubu SF.

Náklad 100 výtisků.

MAKROPULOS

SEO - FO